

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

El nostre liberalisme

Es ben clara la distinció entre l'anomenat liberalisme econòmic, adorador de la tirànica llei de l'oferta i la demanda, superat plenament per l'economia socialista, i el liberalisme polític defensor dels drets de l'home proclamats per la gloriosa Revolució francesa.

No cal dir que nosaltres som contraris de l'escola econòmica liberal i partidaris del liberalisme polític. Però encara, dintre d'aquest, és necessari distingir dues modalitats ben diferents.

Hi ha uns liberals que podríem anomenar estàtics: per a ells n'hi ha prou amb fer prevaldre els drets elementals de l'home.

El nostre liberalisme va més enllà. Per a nosaltres ésser liberal vol dir ésser profundament progressiu sempre.

Les idees polítiques es perfeccionen en una continua evolució. Així també el nostre ideal social i polític anirà engrandint-se i enlairant-se sense desmais i a cada nova conquesta de la Humanitat aspirarà a una major perfecció.

Ésser liberal en aquest sentit vol dir renovar-se espiritualment; decantar l'entusiasme devers els puritans anglesos contra el tirà decapitat justicierament; devers la Revolució francesa contra la reialesa i la noblesa; devers la revolució russa contra la burgesia despòtica; devers els nous eventuais moviments alliberadors que en el futur es promoguin contra les extralimitacions de l'Estat absorbent.

Això no significa que pretenguem lluitar anàrquicament contra de tot. El nostre liberalisme és gradual i progressiu. Va més enllà del marxisme i de totes les organitzacions estatals que en el futur regeixin les nacions. L'ideal que el guia és molt llunyà i tan resplendent, que pot illuminar llargues centúries.

Ara bé, mai per aconseguir un millorament desitjable, comprometem l'èxit de les modestes adquisicions possibles de moment.

Entestar-se a realitzar impossibles quan no hem pogut afermar els nostres simples drets polítics o voler lluitar contra el poder, necessàriament opresor de moment, de l'Estat marxista, abans d'haver aconseguit de fer prevaldre el dret que podríem anomenar econòmic de l'home; de no morir-se de fam, ens semblaria una traïció o una bogeria.

Heu fet atenció en la superba creixen-

ça de Barcelona aquests cinquanta darrers anys? Sembla que la ciutat es desbordi amb esclat irresistible, alçant-se fermament malgrat totes les adversitats. Doncs així, de desbordant, és el nostre optimisme.

Aspira a superar totes les organitzacions polítiques actuals a mesura que se n'ofereixin de noves més justes.

Amb la mateixa embranzida amb què la gran ciutat envaeix, fertilitzant-los, els voltants més aspres i hostils, nosaltres volem envair les consciències dels homes arreu del món, conquerint les posicions estratègiques que ens serveixin per fer caure les construccions caducades.

Volem la unió entre els homes d'esperit lliure, sense malfiances de cap me-

na, per dur a terme, la nostra creuada espiritual.

Necesitem l'esforç de tots per a triomfar i estem convençuts que cap home dotat d'esperit civil no pot deixar d'ajudar-nos.

Emili Granier - Barrera entre nosalires

L'únic que mancava ja ha arribat. El dilecte amic, després d'uns dos mesos de forçosa absència, podrà començar novament la seva vida acostumada de pau i de treball. Ho celebrem.

Necessitat d'una actuació obrera

per J. AIGUADER i MIRO

Potser caldria que espreméssim més, la victòria dels laboristes. Ens trobem en moments de gran desorientació ideal, en el camp obrer — i en veritat de veritat en tots els camps polítics — i segurament no serien vanes les conseqüències que en aquest aspecte poguéssim deduir.

A Catalunya mai no hi ha hagut una intervenció política obrera. Paradoxalment els obrers amb activitats polítiques es posaven a les ordres de partits perfectament burgesos, més o menys esquerrans, però gairebé tots inflats en la seva actuació popular — la més noble: l'única confessable, moltes vegades — d'un retoricisme progressista. L'obrer ha refusat portar el pensament i la sentimentalitat pròpia a una actuació política. I com més grossa era l'agitació i l'activitat obrerista del moment més s'allunyava de l'administració pública.

Això ha fet que el nostre règim polític estigués mancat de generositat i àdhuc que no poguessin solucionar-se aquells problemes de la democràcia, perquè els partits que s'ho proposaven tot sovint es veien abandonats pels seus electors i feia que persistissin aquells idearis que mai no trobaven l'hora propícia d'enrengimentar la nació.

Les hores actuals han estat de meditació en molts cervells obrers i l'afany intervencionista s'arrapa i fa forat i els nequiteja profundament. L'exemple d'Eu-

ropa se'ls entra al magí i els dona una sensació de responsabilitat actual.

Dins dels estats d'Europa l'obrer té molts plets interiors a resoldre d'una manera enèrgica; però en té altres tants dins l'esfera internacional. La vella política burgesa ha fracassat en voler-los solucionar fins ara; la situació moral de l'Estat és la mateixa que la de molts segles enrera; en molts casos interpreta la política internacional amb la mateixa mentalitat de quan el moviment de pobles després de la caiguda de l'Imperi romà. Gratem les dissertacions dels capdavaners i llurs principis i conseqüències són els mateixos de qualsevol dels cabdills invasors que baixaven del Nord d'Europa o venien dels fons de l'Àsia.

El pensament col·lectiu està ben lluny d'aleshores. Els pobles s'accontenten amb el tros de sòl que els pertoca i creuen que tots els conflictes que pot solucionar la dominació i l'imperialisme poden trobar més fàcil arranjamant amb l'avinença. Ara, que la masa burgesa s'espanta davant de les conseqüències revolucionàries que creu que poden derivar d'aquesta manera de pensar, mentre que el poble obrer, més generós, més magnànim i sincer, tira pel camí dret i parla clar.

La pujada dels laboristes al Govern d'Anglaterra pot ésser la victòria de l'ac-

segueix a la pàg. 6